

EGEL EN DE WOORDEN

ALS EGEL ALLEEN IS, denkt hij vaak na over de dingen.

Vooral over hoe hij iets zou gaan zeggen, tegen Konijn bijvoorbeeld.

Vaker nog over hoe hij iets *had moeten zeggen*, want hij kwam vaak thuis met het gevoel dat hij iets had moeten zeggen en toch weer niets of iets verkeerd had gezegd.

Konijn praatte altijd veel. Die leek daar geen moeite mee te hebben. Vaak zei hij slimme dingen, die – volgens Egel – toch niet altijd helemaal klopten. Dan stond Egel met zijn mond vol tanden.

THUIS ZOCHT HIJ DAN NAAR DE JUISTE WOORDEN.

Soms dacht hij even dat hij die vond, maar nooit voor lang. Bijna elk woord veranderde na een tijdje als Egel het uitsprak.

Ooit had Konijn beweerd dat alle fruit sappig was. Egel wilde hem tegenspreken maar kwam enkel op namen van groentes.

Thuis bedacht hij dat een banaan nu niet bepaald sappig was. Tevreden herhaalde hij het woord een keer of tien. Tot hij het toch maar heel erg raar vond, dat woord dan, *banaan*: banaan banaan banaan banaan banaan banaan banaan banaan banaan banaan! Wat voor iets was dat in godsnaam?

Banaan was toch echt een heel onnozel woord. Wie had dat bedacht? Banaan banaan banaan banaan banaan banaan banaan banaan banaan banaan!

Dat woord sloeg op niets, was volkomen belachelijk. En vooral, als je het een paar keer zei, werd het zo iets raars in je mond, dat het helemaal niets meer betekende.

Egel wist niet meer van welk hout pijlen maken dan. *Hout*, bedacht hij dan: hout hout hout hout hout hout hout hout hout hout hout hout. *Pijlen*. Pijlen pijlen pijlen pijlen pijlen pijlen pijlen pijlen.

Lepel, dacht hij dan. Dat klinkt ook al zo ongeloflijk. Lepel lepel lepel ...

Hij **SPRAK LANGZAAM** en herhaalde het wel honderd keer, tot het woord niets meer betekende, tot de kamer leeg was, en hij nergens meer te bespeuren viel, zolang zei hij het tot Egel niet meer bestond.

Hij was er niet meer.

Zijn hol was er niet meer.

De wereld was weg.

Even was er nog een heel stil gepiep en toen was echt alles stil. Zo verschrikkelijk stil. Er kwam geen eind aan.

Egel, waar ben je? Waar was je? O Egel!

TOT DAN, UIT HET NIETS, zo ver in de verte, zo stil dat het stiller was dan onhoorbaar, nog kleiner dan een speldenkop, nog minder dan niks gedeeld door zevenentwintig, zo veel minder dan het minste, zo vreselijk weinig en schamel en klein ... tot dan ineens misschien toch iets bijna klonk:

... gel egel egel egel egel egel egel egel egel egel egel egel

egel egel egel egel egel egel egel egel egel egel egel egel
egel egel egel ...

DAAR WAS HET!

O ja, misschien hoorde je het amper, maar het was er wel. Daar klonk het woordje *egel* zomaar in de leegte. Meer was er niet, maar stilaan werd het luider, tot je het goed hoorde, of je nu bestond of niet!

Want daar was hij: egel.

Daar was hij weer, nog bijna onzichtbaar maar toch ...

Daar was hij echt!

EDEL WREEF ZIJN OGEN UIT, keek in het rond alsof hij honderd jaar had geslapen, rekte zich uit, wreef over zijn voorhoofd.

Toen stond hij op, zette zijn armen flink in zijn zij. Hij stond, vond hij zelf, steviger dan ooit tevoren. Zo voelde het toch. Het voelde allesbehalve slecht!

Toen zei hij het woord, niet meer in de war en duidelijk hoorbaar, voor iedereen die het maar wilde horen en eigenlijk voor alle anderen ook:

Egel!

